

«Odlučnu ulogu u mome preobraćenju odigrala je Euharistija»

Rianne Spoon,
dvadesetdvogodišnja studentica
medicine iz Nizozemske,
primljena je u Katoličku Crkvu
12. prosinca 2004. godine
prigodom svečane mise u
katedrali svete Katarine u
Utrechtu.

7.03.2005.

U Utrecht sam došla studirati. Željela sam studirati medicinu. Trebala sam živjeti u studentskome domu, pa sam se uselila u Hogeland koji je poznat po čistom katoličkom duhu.

Odgojena sam da su ideje katoličke vjere kriva doktrina, stoga sam se pitala je li razumno živjeti u Hogelandu. Mladost – ludost, priklonila sam se prednostima sumnje i ubrzo otkrila da stvari nisu kakvim sam ih zamišljala. Našla sam se u okolini punoj slobode i poštovanja.

Prije godinu i pol dana jedna se kolegica s fakulteta preobratala i nagnala me da razmislim o tome. Shvatila sam da vjerujemo u istoga Boga. Unatoč snažnu osjećaju jedinstva s katoličkom vjerom, u dvije smo se točke razilazili: Euharistiji i načinu promatranja Marije, Majke Božje. Neko sam vrijeme proučavala tu i druge teme i odlučila pozabaviti se vjerom u

protestantskoj sredini kojoj pripada moja obitelj, unatoč poteškoćama oko nekih pitanja, kao što je, na primjer, način promatranja Katoličke Crkve.

Umirila me odluka da prestanem tragati i sve prepustim u Božje ruke. Sumnje me nisu napuštale i bila sam nemirna. U domu Hogeland nalazi se kapelica kamo mnoge studentice odlaze na molitve ili prisustvuju Misi koju svakodnevno vodi svećenik Opusa Dei.

Sjećam se da nisam mogla proći pored kapelice, a da istovremeno ne osjetim potrebu ući. Teško je opisati te osjećaje. Zbog okolnosti u kojima sam se nalazila, shvatila sam da, uđem li u kapelicu i kleknem li pred Gospodina, više neću moći biti protestantkinja. U tom se trenu na takvo što nisam željela obavezati: nisam imala ni volje ni sigurnosti donijeti takvu odluku. Nisam željela

suprotstavljati se ni svojoj kršćanskoj okolini ni svojoj obitelji, stoga sam sve prepustila tijeku vremena, nadajući se da će moji «problemi» nestati.

«Bog se ne umara čekajući»

Došao je Božić, a odgovor kojemu sam se u to doba sreće i odmaranja nadala nije došao. Čitajući odlomak iz knjige Henrija Nouwena «Napokon kod kuće» dobila sam novu nadu.

Bila sam vrlo sretna kada sam pročitala da nas Bog voli bezgranično i od nas ne očekuje prisilnu, već slobodnu ljubav. On umije čekati. Ne umara se čekajući.

Ali Euharistija je odigrala presudnu ulogu u mome preobraćenju.

Zavidjela sam ljudima koji su svakodnevno išli na Misu. Svoj život katolikinje koja ne odlazi svakodnevno na Misu nisam mogla ni zamisliti. Bez sumnje, bilo je važno u Papi pronaći sliku oca i ugledati

Kristovo lice što sja na licima
svećenika i katolika koje sam
upoznala.

Kada se sjetim prošlosti, ne
prestajem se diviti kako se Bog ponio
prema meni. Prvo, zato što sam
većinu katoličke vjere preuzela pijući
vruću čokoladu sa svojom
prijateljicom Agnes. Drugo i ozbiljno
govoreći, zato što sam na vlastitoj
koži osjetila da Krist živi. Ovo pišem
samo kako bih izrazila svoju
zahvalnost. Kao što kaže svećenik
koji mi je pomogao na ovome putu
prema čistoj vjeri, «ne moram biti
zahvalna za ono što sam primila, već
za ono što, ostanem li od sada na
dalje vjerna, ja mogu značiti
drugima».

Hogeland je studentski dom
Sveučilišta u Utrechtu gdje su
duhovne aktivnosti prepuštene
Prelaturi Opusa Dei.

Dodatne informacije:

www.instudo.nl/hogeland/index.html

10. siječnja 2005.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/odlucnu-
ulogu-u-mome-preobracenju-odigrala-
je-euharistija/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/odlucnu-
ulogu-u-mome-preobracenju-odigrala-
je-euharistija/) (9.08.2025.)